

Skorpionen nr. 1, 3. årg.

For Kritik af Samfundet.

Redigeret af Sophus Rasmussen

1. juni 1907

Indhold

Skorpionen	3
Nødvendigheden.	3
Politiet og de revolutionære	4
Venneklap.	5
Skat på lønarbejde	5
Fredskonference.	7
Fagorganisationerne.	7
»Social-Demokraten«s bondefangerkneb.	9
»Social-Demokraten«	10
Vor Skarnkasse	11

Skorpionen.

Da »Skorpionen« gik ind i fjord, var der mange, der glædede sig, men også mange, der sørgede.

Dem, der glædede sig, var først og fremmest øvrigheden; særlig Hans Højvelærværdighed politiinspektør Madsen og hans grinagtige højlangere; thi nu havde vi jo intet sted, hvor vi kunne fortsætte vore afsløringer om dem, mente de. Desværre for dem tog de fejl. »Klokken 12« optog fortsættelsen og senere blev der plads i det nu afdøde »Korsaren« for hvad vi havde på hjerte.

Dernæst glædede alle de hellige og skinhellige hyklere sig; præster og missionsfolk, kongelig socialdemokratiske antisocialister, gamle forstokkede konservative, som ikke kan lide renlighed, og støvede hængehoveder, som i anarkismen ser selve den lede Satans genkomst.

Dem, der sørgede, var alle de frisindede mennesker i begge lejre – vel et halvt tusinde intelligente besiddende og halvtredje tusind besiddelsesløse. Flere fornuftige mennesker findes der ikke i Danmark for tiden – desværre for dem selv.

Grunden til, at bladet gik ind, var først og fremmest pengemangel; Vorherre har desværre glemt at give os penge til livsopholdet, da han skabte os. Formodentlig har han ment, at vi bare kunne tage, hvor der var noget, hvad måske også var det rigtigste. Men også andre årsager var medvirkende, således den modstand, vi mødte hos bladforhandlerne. På nær en 6 -7 stykker, var det ikke muligt at få dem til at sælge »Skorpionen« for os; de ligefrem rystede af skræk, når vi bad dem derom. Nå, det er jo heller ikke rart at blive sprængt i luften.

En tredje grund var arrestationerne. Hver gang undertegnede røg i bøtten, kneb det for mine kammerater med at få skrevet bladet, og de måtte derfor mest hjælpe sig med oversættelser. Desuden blev vi modarbejdet af et par herværende salonanarkister, som vi andre ikke ville kende som profeter og derfor blev lysne i ban af. Og endelig kom til slut regnvejret. Vorherre, som naturligvis ikke vidste, at vi ingen penge havde til dynamit og revolvere, mente vi handlede for lidt og sludrede for meget, og, som det sig hør og bør for en algod mand, hævnedes han sig så ved at åbne himlens sluser og i 3 uger lade regnen strømme ned, netop hver gang vi skulle ud at sælge blade. Så brændte vi inde med halvdelen af oplaget, tabte modet, gik ud og spiste og drak alle pengene op og lagde os derefter i vinterhi.

Nu, da sommeren melder sig igen, vågnede ondskaben atter til live i vore syndfulde hjerter. Vi længes efter at korrespondere med Alberti og drille hans vasaller: Madsen, Peter Knudsen, Sabro, Klausen, Eugen Petersen o.s.v., alle disse grinagtige størrelser, som er så overmodige, fordi vi andre endnu ikke har besluttet os til at kværke dem og ekspropriere deres ejendom.

Men dog er det ikke ondskab alene, der driver os. Vi er virkelig i besiddelse af »bedre følelser«, hvor utrolig det end må lyde for dem, der ikke ved hvad anarkisme er. Derfor vil vi, samtidig med vort nedbrydningsarbejde, tillige bygge op; vi vil oplyse den store, konservative arbejderbefolkning så godt vi formår og derved modne den for det nye samfund, som kommer den dag, det passer proletariatet at omstyrte det gamle.

Hvis meningsfællerne vil støtte os lidt i vort arbejde, indmelde sig i organisationen, deltage i agitationen efter bedste evne, og virke for bladets udbredelse, så skal vi nok sørge for, at der bliver lidt liv i kludene her hjemme.

Og det trænger vi sandelig til.

Skorpion.

Nødvendigheden.

En anarkist erhverver sig i tidens løb et indgående kendskab til menneskenaturen. Et bedrøveligt kendskab. Han opdager, at den menneskelige hjerne kun er indrettet på visse mål, og udover det slår den klik, virker simpelthen ikke. Det er ligesom med dyr, der kan tælle til 3 eller 4, og så ikke til én mere.

Det må ligefrem være en organisk egenskab ved menneskehjernen: Den kan kun modtage indtryk af en vis bestemt slags. Overfor andre er den hård som en stenklump. Hvad der en gang er prentet i den vil stå, så det overhovedet er næsten umuligt at få slettet det ud igen. Når tiden en gang har fået sit mærke, koster det års, ja århundreders arbejde at få indridset en ny linie. Og enhver anden påvirkning end den, der går i tråd med den givne vil blive uden spor.

Vi ser det nu med den danske arbejder. Det lykkedes at få indhamret i hans hjerne den simple sandhed, at han er et selvstændigt væsen, der har krav på delagtighed i visse af denne verdens goder. Indprentningen skete ved hjælp af ordet Socialisme eller Socialdemokrati. Og hvad sker? Hjerneerne *lukkede* sig over dette ord; hundrede tusind danske arbejderhjerne blev til en forstening, en fast blok, der nu fremtræder som en fossil levning fra urtiden.

Da det efterhånden går op for de enkelte, at det danske Socialdemokrati er kørt fast, gået i stå i sin egen umådelige løgntaktik, sit eget kolosale selvbedrag, sin hule humbugspolitik, da tiden ubarmhertigt blotter den latterlige sandhed, at det parti, der skulle gennemføre revolutionen, er ubrugeligt, med mindre det selv undergår en revolutionen – da står den danske arbejder der, *står* som en kompakt dårskab på to og et halvt hundred tusind sjæle, en uflyttelig dumhed i en halv million træsko, en konservatisme i proletarpjalter af så umådelige dimensioner, at de rådne knogler af Danmarks hensmuldrede adel fra frie århundreder ville svede af skamfuldhed over deres egen ringhed, hvis de fik anelse om dens udstrækning.

Og sådan skal så den danske arbejder blive stående? Ja, det kunne vel befrygtes.

Men imidlertid er der en magt, der til enhver tid med en naturlovs usvigelighed arbejder på tingenes forandring. Og var den der ikke, havde vi lidet at gå i pagt med. Det er *nødvendigheden*, om jeg må tillade mig en så omfattende bestemmelse. Det er de tusinde ubarmhertigheder, hårdheder, vanvittige retfærdigheder, der evig svinger svøben over en forvildet hob af trælle, der piskes rundt på jordens kreds i en himmelstormende galskab, en endeløs kæde af dårs kabler.

Ligesom isen i en lille revne fra år til år arbejder og med tiden sprænger fjeldet, således arbejder nødvendigheden under enhver form og sprænger til slut en bane i hjernerne og åbner en vej for de nye tanker.

Det var blot det, der skulle siges her, at *vor* opgave består i at skaffe nødvendigheden rifter og revner at arbejde i. Vi borer og borer og slipper en dråbe ind, og den udvider sig selv og sprænger med en styrke, der er tilfold større end dens tilsyneladende mulighed, de minegange, den så vil fylde med sit bitre sprængstof.

Vi vedgår en absolut skepsis til menneskehjernernes brugelighed som fornuftcenterer; vor mistro til intelligens er dyb og urokkelig. Men vor tro på nødvendighedens magt er stor og sikker som dagen. Vi udbringer en skål for den bitre, den uafrystelige nødvendighed! Den er vor allierede, den stærkeste allierede under solen!

Alf Ingebrekt.

Politiet og de revolutionære

De unge socialister var for nogen tid siden ude at dele opråb om til de nyindkaldte soldater. Der var aldeles ikke noget ulovligt i disse opråb; det hele var en anmodning om at gå på »Socialistisk Ungdomsforening«s læsestue og høre fornuftige og oplysende foredrag i stedet for at rende til te- og bønnemøder i den såkaldte »Kristelige Forening for unge Mænd«.

Naturligvis kunne politiet alligevel ikke se rolig på dette; thi selv om det var ganske lovligt, så kom det dog fra de unge socialister, og de skal nu arresteres, enten de så gør noget ulovligt eller ej (politiet tager det som bekendt ikke så nøje med selv at respektere loven). Resultatet blev da også, at 9 mand anholdtes og førtes til Store Kongensgades station, hvor man ganske frækt undersøgte deres lommer og snusede alt igennem, hvad der fandtes deri.

Undertegnede, som var med ude, blev også anholdt. Hele vejen fra Sølvgadens kaserne til stationen i Store Kongensgade gik betjenten – nr. 351 – og halede mig i frakkeærmet, medens han underholdt mig med de mest udsøgte skældsord, såsom: Tosse, dagdriver osv. Ligeledes kom han med trusler om, at han nok skulle »vise mig noget«, når vi kom ind på stationen. Desværre viste han mig alligevel intet, hvad jeg meget beklager, da jeg var spændt på at se, hvori dette mystiske »noget« bestod. Alt, hvad jeg fik at se, var et par tykke betjente, som sad og tyllede bajere i sig, og det er der da ikke noget ualmindeligt i.

Naturligvis fik jeg snart lov at gå, det fik de andre anholdte også; men vi har ikke senere hørt videre i sagen, og jeg tvivler om, at vi nogensinde gør det. Det er nemlig tidligere flere gange sket, at jeg er bleven anholdt for at dele »Skorpionen« om til soldaterne. Man har trukket mig på stationen, stjålet bladene fra mig og overdænget

mig med grovheder, men videre er det aldrig kommet. Hvorfor man anholder os, når vi intet ulovligt har gjort os skyldig i, er mig temmelig ubegribeligt; men der sker jo så meget ubegribeligt fra den kant.

Forresten lod det til, at politiet var i krigshumør den aften. En ungsocialist, som ganske fredssommelig gik og delte opråb om ved Sølvgadens kaserne, blev således overfaldet af den tilstedeværende inspektionsbetjent, som sparkede ham over skinnebenet og gav ham et sådant slag i maven, at han nær var segnet om.

Det synes som om politiet, efter at Alberti er kommet til fadet, kan gøre alt hvad de vil, stjæle og røve og overfalde folk, uden at der bliver sagt det mindste dertil fra justitsministeriet.

Nå, vi andre kan jo følge eksemplet.

S. Rasmussen.

Venneklap.

Det af læge Rolf Hammer og skuespiller Mortensen udgivne blad »Anarkisten« har opfundet en ny inddeling for anarkisterne, nemlig: De »usle karle«, det vil sige dem, der samledes om »Korsaren«, og som var egoistiske nok til at ville tjen penge derved, og de rigtige idealister, dvs. dem, som elsker deres næste højere end sig selv, og som naturligvis kun findes blandt »Anarkisten«s aktionærer. Artiklens forfatter, Julius Samuelson, erkender dog, at når han ikke også er bleven en ligeså »ussel karl« som os andre, så er det nærmest, fordi han ikke kan, da »Anarkisten« intet overskud giver.

Men foreløbig slår han sig for brystet og udbryder med himmelvendt blik: »Gudskelov, at vi ikke er lige så usle som de andre. Amen!«

Samme blad søger at give det udseende af, at det er en fortsættelse af »Skorpionen«. Ved nærværende blads genkomst vil man se, at dette ikke har noget på sig.

Af samme blads spidsartikler plukker vi følgende ud: » – Hans skytsånd, oplysningen, videnskabens genius, søger at vække ham og frelse ham fra kapitalismens vampyr, som grådigt udsuger ham til sidste bloddråbe – .« Og videre: »Gid han må vågne til livet og knuse de blodsugende magter -.«

Samtidig med, at vi udtaler vor frygt for, at »Social-Demokraten« og »Flyveposten« skal revne af misundelse, når de læser Mortensens spidsartikel, tillader vi os at bemærke, at vi ikke kender andre blodsugende magter herhjemme end lopperne og væggelusene.

Ligeledes skriver »Anarkisten«, at det er dumt at skrive sig i tugthuset. Selvfølgelig har bladet ret; en anarkist må altid respektere lovene og ydmygt bøje sig for magten; det skal være en menneskekærlig person, som går omkring og vasker rumpen på sine medmennesker, og som fromt vender den højre kind til, når man stikker ham på den venstre.

Den rolle passer også nok for salonanarkisterne; vi andre proletarer, som erkender, at menneskene altid handler ud fra egoistiske bevæggrunde, ser nu ikke noget ophøjet deri.

Socialdemokratisk Ungdomsforenings organ »Fremad« – ikke at forveksle med *Socialistisk* Ungdomsforenings blad »Ny tid« – skriver, at det altid fører til stagnation eller tilbagegang, når anarkisterne får indpas i de socialistiske ungdomsforeninger. Efter dette må vi anse det for mærkeligt, at socialdemokratisk ungdomsforening, som ikke optager anarkister, til sine møder kun kan tromme 3–4 medlemmer sammen, medens Socialistisk Ungdomsforening, som optager anarkister, næsten altid har fuldt hus. Men måske har »Fremad« taget fejl af socialdemokrater og anarkister.

Skat på lønarbejde

og på uopdyrket jord.

Alle profeter, hvem jeg har forklaret denne tanke,
har allerede rede på mindre end et kvart minut
kunnet erklære den for vild. Netop derfor anser
jeg den for god.

Som bekendt var det Karl Marx tanke, at der fra det nuværende kapitalistiske og til fremtidens kommunistiske samfund, det vil sige det, hvor frihed og økonomisk lighed danner grundlaget, altså det anarkistiske, ikke ville blive noget mellemed; menneskene ville, når engang den økonomiske udvikling førte til det store kladeradatsch, være komne til erkendelse af, at de kun under den frie kommunisme vil opnå en betingelse for en menneskeværdig eksistens. I den retning udtrykker han sig i al fald, når han, i sit kommunistiske manifest siger, at den undertrykte klasse (proletariatet) ikke kan befri sig fra den undertrykkende (bourgeoisiet) uden samtidig dermed at befri hele samfundet for undertrykkelse, udbytning og klassekampe. Og når han, efter Pariserkommunens fald, synes at komme bort fra troen på den voldsomme omvæltning og ind på den gradvise udviklingstanke, må det vel anses for sandsynligt, at han dermed kun har tænkt sig tidspunktet for revolutionen trukket længere ud i fremtiden. Han har ment, at det kapitalistiske samfund endnu havde en lang levetid for sig, at udviklingen henimod massernes proletarisering og kapitalens og industriens koncentrerings på enkelte hænder endnu langt fra var tilendebragt, men derimod ikke, at der mellem det nuværende kapitalistiske og fremtidens kommunistisk-anarkistiske samfund, kunne tænkes et overgangsled, som hverken var kapitalistisk eller rent kommunistisk.

Jeg har selv tidligere været tilhænger af denne tanke. Men i mit lange arbejde for anarkismen, ved at se, hvor dybt autoritetstroen er indgroet i menneskene, hvor langt tilbage den store masse endnu står i kultur og hvor uendelig vanskelig den er at påvirke, er jeg mere og mere kommet til den overbevisning, at størsteparten af menneskene endnu langt fra er modne hverken til at ville eller til at kunne modtage den anarkistiske samfundsordning, det vil sige den, hvor alt herredømme, alle love og al privat ejendomsret ophører at eksistere og hvor nydelse og ydelse udelukkende gøres afhængig af lyst, trang og pligtfølelse. Desuden mener jeg, at selve landets bebyggelse, det skarpe skel mellem by og land, som er det kapitalistiske samfunds særkende, og produktionens og forbrugets usammenhængende organisation, ikke tillader, at en så gennemgribende overgang sker pludselig. Og da jeg ikke, som Karl Marx senere kom ind på, tænker mig revolutionen som noget fjertelligende, men tværtimod noget, den nærmeste fremtid må regne med, betragter jeg det som givet, at vi må regne med et overgangsled fra det nuværende samfund og til *det* fremtidige, som vi betragter som endemålet for samfundsordningernes udvikling, i al fald så langt, det er muligt for os mennesker at øjne, og at dette overgangsled så vil modne menneskene og organisere produktion, forbrug og bebyggelse således, at det bliver muligt at glide over i det absolutte anarki.

Et sådant overgangsled ser jeg dog ikke i Socialdemokratiet, hverken som det former sig nu, som et parti, der kun har til formål nogle enkelte betydningsløse reformer, eller som det oprindeligt var tænkt, som et samfund hvor staten overtager alle produktionsmidler. I det første tilfælde bliver det nemlig kun det samme, som vi har nu, et kapitalistisk samfund, hvor en del af menneskene undertrykker og udbytter en anden del, og kan således i det hele taget slet ikke blive et overgangsled, og i sidste tilfælde vil det resultere i tvang og underkuelse af alle frisisindede elementer, som man skal helt tilbage til feudalsystemet for at finde magen til. Den hele stat vil blive en eneste stor ladegård, en tvangsarbejdsanstalt, som vil dræbe alt initiativ og al selvstændighed, og hvor, foruden dem, der regerer og hersker, kun de allerværste slavenaturer vil finde sig tilfreds.

Nu er der ganske vist ikke så få af disse slavenaturer. Den udvikling, som underklassen hele den historiske tid igennem har undergået, har virket til at fremme trællenaturene. De frie og kække, dem, som ikke kunne bøje sig for undertrykkerne eller indordne sig under lovens trange rammer, er for en stor del gået til grunde, døde ud, medens de sløve og føjelige, slavesjælene, der i frygt for de store bøjede sig, dem, for hvem maven og det kære skind var alt og som gerne ofrede friheden og selvstændigheden for at redde dette, har levet og formeret sig. Men alligevel eksisterer der endnu en mængde mennesker med en stærk individualistisk karakter, folk, for hvem friheden er det højeste af alle goder, og for disse må en sådan socialdemokratisk ladegårdsstat stå som noget alt andet end tiltalende. Og de ville også være ulykkeligt stillede i en sådan stat, hvor flertallet, der havde magten, uden tvivl til at begynde med ville komme til at bestå af folk, hvis åndelige horisont ikke rakte stort ud over god mad og pæne klæder og hvor man i enhver henseende var henvist til statens omsorg og kontrol og til dens embedsmænds vilkårlighed.

Blev det således ville det derfor uden tvivl snart føre til en ny revolution, til en tilstand, hvor en intelligent minoritet søgte at frigøre sig fra en konservativ majoritet, og hvor sandsynligvis den enkeltes handling ville blive våbenet, der benyttedes. Det siger sig selv, at en sådan kamp ville blive uhyre blodig og langvarig, og at

den let ville resultere i, at samfundet for en stund atter svingede tilbage til de forrige tilstande. Følgen ville blive en uoverskuelig lang periode, hvor menneskene lå i evig indbyrdes krig, hvor parti rejste sig mod parti, klasse mod klasse, mand mod mand, en tid, hvor revolution og stilstand vekslede hurtigt og først afbrødes, når trætheden, slapheden og den almindelige opløsning var nået til det yderste.

(Forsættes.)

Sophus Rasmussen.

Fredskonference.

Om kort tid samles udsendinge fra alle »civiliserede« lande til international tragedieforestilling i Haag.

Kanonerne tordner til diplomaternes ære; vinen flyder i strømme og fint hvidt papir med stempelmærker påfyldes med blæksmørerier. Konger og kejsere bukker og smiler; Fredspaladsets hundrede vinduer stråler i elektrisk lys.

Folket jubler – det tusindårige fredsriget er nær.

Men i stilhed bygger England krigsskibe, Tyskland forhøjer sit militærbudget, og selv det lille Danmark forstærker sit søværn.

I skriftkloge og farisæer, pjat I bare væk, fabrikér så mange traktater og overenskomster, som I vil; brudte løfter og forlorne alliancer er alt hvad I opnår.

Kulturfejden militæret står uanfægtet af al Jeres præken.

Og dog – mens fabrikkerne smeder kanoner og krigsskibene saluterer, forberedes alligevel den kulturstrømning, som skal gøre det af med krigen. Men ikke fra de strålene sale, nej fra arbejderungdommen i byerne kommer frelsen.

Militærnægtelse hedder det eneste våben, der kan overvinde krigen.

Snart vil det spørgsmål blive brændende: »Hvilken ret har staten overfor den enkelte person, når denne enkelte nægter at forbyrde sig mod loven: Du skal ikke ihjelslå.« Svig så ikke Jeres overbevisning, I »dannede og frisindede«, som råber på »personlighed«, find så den rette side at stå på. Da skal i al fald den almindelige værnepligt blive umuliggjort.

Men der nås andre ting ved militærnægtelse. Kampen mod det bestående samfund får ny betydning. Arbejderne lærer, at det ikke er valgtryk og fagforeningstvang, der skal styrte det gamle og rejse det nye, nej, den enkeltes selvhævdelse er det afgørende, og det gælder om ikke at tvinge folk ind i række og geled, men det gælder om at oplyse og vække hver enkelt til selvbevidsthed og selvhævdelse.

Kammerat, med det program kan vi ikke have tvang i det kommende samfund. Med fuld frihed for den enkelte skal vor sag sejre – og »fredsriget« skal bygges på alverdens traktater og rigsdagsreferater.

G. E. Riemann.

Fagorganisationerne.

I.

Solidaritetsmoralen.

Der herskede tidligere den moral blandt folk, at de, der ikke elskede sit fædreland, var en stymper, en usling, der fortjente alle agtværdige menneskers foragt.

At elske sit fædreland var noget ganske bestemt. Det bestod ikke i at nære kærlighed til menneskene i sit land og i at vise denne ved at virke for folkets materielle velvære. Det bestod heller ikke i at elske den natur og de omgivelser, hvori man var født og opvokset, eller i at virke for sit folks kultur. Nej, det bestod udelukkende i at stemme med koret, når man hylede sine sange frem til egen forherligelse og andre folks forklejning, og i at

kunne råbe sit hurra med, når kanonerne dundrede og Dannabrog fløj til vejrs. Man måtte kunne hade tyskere, svenskere og englændere mindst 10 gange for at være en god patriot.

Heldigvis er arbejderklassen efter et årelangt agitations- og oplysningsarbejde så nogenlunde kommet bort fra denne patentpatriotiske moral. Men i stedet for har der indsneget sig en anden og ikke mindre idiotisk, nemlig fagforeningsmoralen. Der er blevet sat kvalitetsskel mellem dem, der er fagforeningsmedlemmer, og dem, der ikke er det. De første er i følge den nye moral hæderlige mennesker og brave kammerater, de sidste er uhæderlige, uslinge, dårlige kammerater. Om et menneske ellers er den største løjser, som tænkes kan, om han er gerrig, misundelig og begærlig, om han er en pjalt helt igennem, et uselvstændigt skrog, der kun står i sin fagforening, fordi han ikke tør andet, så er han dog en god og brav kammerat, medens den, der står udenfor, er en æreløs skurk, selvom han ellers i alle måder er de andre overlegne i personlighed og i virkelig moralske egenskaber.

Denne moral er bygget på dogmet om solidaritet. Da man startede fagforeningsbevægelsen, var det med det princip som fundament, at arbejderne ved at stille sig solidarisk ville kunne optage kampen mod arbejdskøberne og få lønnen hævet og arbejdstiden indskrænket. Tanken var jo ganske sund og logisk. Men da det altid varer en tid, inden nye tanker rodfæster sig, mødte den straks stærk modstand hos dem, man henvendte sig til. Kun få forstode straks deres egne interesser, og af dem, der forstod, var der igen mange, der af hensyn til den offentlige moral ikke turde træde ind i organisationerne.

Men efterhånden som det blev slået mere og mere fast i hjernerne, at organisation ikke var noget umoralsk, voksede tilhængerne. Den offentlige mening vendte sig i fagforeningernes favør, og da der intet mere var at risikere og enhver jo gerne ville have højere løn, strømmede tilhængerne til. Men samtidig med, at fordommen *mod* organisationen ophørte, opstod fordommen *om* den. Dem, som tidligere af frygt for at støde an mod moralen, havde holdt sig borte, gjorde det, da de endelig selv kom ind, til en moral at stå deri.

Og de begrundede moralen på solidariteten.

Det var arbejderens pligt, hævdede de, at være medlem af sit fags organisation – en pligt mod ham selv og en pligt mod kammeraterne. Arbejdskøberne blev gjort til en flok skrækkelige, blodsugende vampyrer, nogle umenneskelige uhyrer, som skulle bkæmpes, medens arbejderne selv var rene engle, endda de alle gik om med en arbejdskøber i maven. At fravriste arbejdskøberne noget mere løn blev gjort til et dydsbegreb, og dem, der ikke ville være med til dette arbejde, var forrædere, der kun fortjente foragt.

Da denne moral slog an blev der tilstrømning til organisationerne. Ikke fordi man forstod, men fordi man troede, og fordi man frygtede for forrædernavnet. Og da man endelig blev mægtig nok til at gennemføre et tvangsindmeldingssystem, kom resten ind af frygt for intet arbejde at få.

Men alle – både dem, der var tvunget ind og dem, der var komne frivillig – troede, at de stod der af solidaritet, det vil sige: I følelse af, at det var deres pligt at være med i kampen for lønforhøjelse – ikke alene en pligt overfor dem selv, men også overfor deres klassefæller. Efter dette var solidariteten bleven ophøjet til en ædel følelse, til noget stort, smukt og godt.

Men udslaget den gav var mindre ædelt. Ogd et viste sig snart, at det hele princip var en tom frase og at »solidaritet« kun var bleven et nyt udtryk for den småligste egoisme og den mest pjaltede disciplinære underkastelse. De stærkest organiserede fag kastede sig ind i lønkrig, som førte til, at de steg adskillige trin op ad den økonomiske stige; men dem, som kom til at betale gildet, var ikke arbejdskøberne, men de svage organisationer og fag, som ikke var i stand til at få lønnen forhøjet og for hvem livsfornødenhederne steg. Mureren og tømreren, som fik lønnen op til 40–60 kroner om ugen, førtes op i middelstanden, men syersken, som blev siddende med de 6–10 kroner, sank ned i det dybeste proletariat. Solidariteten, som skulle betyde, at de alle stod last og brast i kampen mod kapitalen, førte kun til, at arbejderne indirekte udbytter hinanden og til, at der opstod en klasseforskel, som før eller senere vil sprænge partiet.

Ikke desmindre er det endnu en moral, at man for at være solidarisk må være medlem af organisationen, og at dette – at være solidarisk – er en dyd, som intet har at gøre med egoisme. Hvor længe denne moral vil bestå, er ikke godt at vide; »Social-Demokraten« gør jo alt for at holde arbejderne i uvidenhed og påtvinge dem et syn, der passer i generalernes rigsdagsinteresser. Desuden hører der betydelig mere rygrad til nu at begynde at bryde ud af rækkerne, end der i sin tid hørte til at gå der ind. Men sker det, at nogen begynder at bryde ud,

ligemeget med hvilket formål, og de andre råber: »usolidarisk!« efter dem, kan de uden at omgå sandheden svare igen med et kraftigt: »Hykler!«

Thi solidariteten indenfor arbejderpartiet har aldrig vist sig som arbejde for den hele classes vel, men kun som en usolidarisk stræben for sine egne personlige interesser, og så i en pjaltet skræk for at støde an mod en dum moral.

S. R.

»Social-Demokraten«s bondefangerkneb.

Den antisocialistiske generalstab i Nørrefarimagsgade er i dårlig humør i denne tid.

Og anledningen er, at det begynder at mudre lidt i de meniges rækker.

Tropperne, som længe i et og alt har adlydt officererne, begynder nu så småt at forstå, at de i grunden har såre lidt ud af deres blinde lydighed. Det går op for dem, at det ligeså lidt gavner dem, at deres førere foræder sig ved amalienborgmiddagene, som at Lyngsie laver margarine og margarineregnskab.

De mest modige og mindst dumme er derfor begyndt at mugge. Hvor utroligt det lyder, er det dog sandt. De har vovet at forlange kortene på bordet – forlangt, at lederne skulle gøre dem regnskab.

Men det hverken vil eller kan disse. I tillid til, at arbejderne aldrig ville vove at fatte mistanke, har de nemlig taget lidt vel rigelig for sig af retterne; de har ædt lovlig meget margarine. Og nu ved de ikke bedre råd end, ved at dupere »rakket«, at søge at stoppe kæften på det; dette er jo også et godt gammelt bondefangerkneb, som sjældent slår fejl.

Alligevel var der arbejdere, der ikke lod sig dupere, men fordrede ærligt spil. Men ærlighed er selvfølgelig umuligt for bondefangere; viste de arbejderne kortene, ville disse jo få at se, hvor grundig de var trukne til vands; og så havde vi jo skandalen. På ægte bondefangermanér griber de derfor til den eneste udvej, der står dem åben, nemlig at prygle løs på dem, der vover at tvivle. I form af beskyldninger for skruebrækkeri og så videre, lader »Social-Demokraten« en regn af slag falde ned over de ulykkelige ofre. Den er ligefrem vild af arrigskab – så vild, at den slet ikke lægger mærke til, at de stød, den retter mod modstanderne, falder tilbage på den selv.

Således med det nye arbejdsmandsforbund og håndskomagernes fagforening. Disse foreninger, som har udmeldt sig af de samvirkende fagforbund, fordi de mente, at organisationens formål var at virke til arbejdernes gavn og ikke til førernes alene, er i allerhøjeste grad komne i unåde, og de skaller, den gamle brutale bondefanger i Farimagsgade retter imod dem, for at slå dem ned, er ligefrem frygtelige. Slag i slag falder de: »Dårlige kammerater – tju! Antisocialister – tju! Skruebrækkere – tju! Jeg skal faenædemæ give jer, I frække kameler! Kortene på bordet, siger I! Ha, ha! Klø skal I få – tju!«

Hvis arbejderne var i stand til at ræsonnere, ville de kneb, deres generaler benytter sig af, for at mistænkeliggøre de ulydige fagforeninger, øjeblikkelig tage livet af generalerne selv. Thi enhver, der har en dråbe sund logik, må kunne indse, at alle disse beskyldninger for antisocialisme etc., som lederne slår om sig med, netop passer så udmærket godt på de herrer selv, og at sandheden i »Social-Demokraten«s artikler mod de udtrådte fagforeninger er i den grad fordrejet, at det er en hån mod læserne, et klask i synet på hele arbejderstanden, når den til andre tider roser dem for deres intelligens.

Tag blot en meddelelse som denne, der stod for en månedstid siden. Under overskriften: *Skomagerstrejken* offentliggør den følgende:

Fortegnelse

over håndskomagere, som i ly af den såkaldte »Håndskomagernes Fagforening« fortsætter arbejdet trods den af »Dansk Skotøjsarbejder Forbund« besluttede strejke:

K. Rasmussen, Gl. Mønt 27, 2. sal; optræder som kelner om søndagen hos restauratør Pedersen, Vognmagergade 6, st., og på Dyrehavsbakken om sommeren.
F. Hallberg, Bopæl, Holmensgade 8.
Karl Petersen, Holmensgade 17 b, 3. sal.
Viggo Bentsen, Vognmagergade 32.
B. Jønsson, Gl. Mønt 27, 4. sal.
P. P. Schmidt, Gl. Mønt 27, 4. sal, arbejder hos Paul Sørensen, Bredgade 75.
Jørgen Eliassen, udlært i Slagelse, bor i Nansensgade 21 g, 3.
Jøns Larsson, Gl. Mønt 27, 4., arbejder hos hofskomager H. C. Dalhs Eftf., Højbroplads 5.
August Pålsson, Holmensgade 8, arbejder for Ludvig Jensen, St. Strandstræde 3.
Per Linné, Pilestræde 52. Bopæl, Østre Farimagsgade 18, 1.
Sjølin, Pilestræde 52, arbejder hos Frederik Nielsen, Kongens Nytorv 21.

Lauritz Jørgensen,

Formand for Dansk Skotøjsarbejder Forbund.

Man må efter dette absolut få det indtryk, at der her er tale om en lille klat mere eller mindre havarerede subjekter, som er udtrådt af fagforeningen for at gøre skruebrækkertjeneste for mestrene. Der angives jo, at den ene tillige arbejder som kelner på Dyrehavsbakken. Det skal siges så meget som, at han er ringere end andre mennesker, det er noget halvvejs uhæderligt, han gør sig skyldig i ved således at optræde som opvarter når han tilhører den langt finere skomagerkaste. – Og så angives tallet 11 – siger og skriver 11; større er håndskomagerens nye fagforening ikke efter »Social-Demokraten«.

Sandheden er, at samme forening tæller 263 medlemmer; hvilket altså vil sige to tredjedele af de københavnske håndskomagere. Set i den af »Social-Demokraten« selv indførte belysning, er det altså dens egne protegéer, der er de rette skruebrækkere; thi de udgør minoriteten, og »Socialen« bliver i dette tilfælde skruebrækkerorgan.

Men dette forstår Wiinblads og P. Knudsens »intelligente arbejdere« selvfølgelig ikke. De tror endnu stadig på »Socialen« som indremissionsmanden tror på Bibelen. Begge dele skal være ubetinget sandhed; tvivler man, bliver man lyst i ban af kirken eller Pave Knudsen, og det er kun få, der tør risikere det.

Og Kontrahentforsamlingens medlemmer, som vel er forstandige nok til at forstå hykleriet, stopper de gamle rotter blot et stykke flæsk i munden, hver gang de åbner den for at protestere. Så går det godt igen en lille tid.

»Social-Demokraten«

og sandheden.

»Social-Demokraten« for d. 16. denne måned skriver: » – – De russiske socialdemokrater, der nu holder kongres, er netop et ægte socialdemokratisk, rent marxistisk parti, der skarpt afviser terrorisme og bekæmper anarkismen som den russiske frihedsbevægelses farligste fjender, næsten farligere end det forøvrigt så beslægtede russiske højre – 'Forbundet af russiske Mænd', – der spekulerer i reaktionære revolter og jødemassakrer – og som i denne tid med Zarens tilladelse holder kongres i selve Moskva«.

Efter dette måtte jo alle »Social-Demokraten«s troende læsere få en absolut foragt for anarkisterne, som sådan er frihedsbevægelsens fjende. Vi skal imidlertid oplyse, at det hele kun er en af »S.-D.«s sædvanlige løgne, et forsøg på at mistænkeliggøre anarkisterne og fedte sig ind på allerhøjeste sted. Forholdet er således, at der ganske vist hersker strid om taktik og mål mellem de russiske socialdemokrater og de russiske anarkister, men ingen russisk socialdemokrat nærer den tanke, at anarkisterne skulle være frihedsbevægelsens »farligste fjende«. De første – socialdemokraterne – nærer den naive tro, at man ad fredelig vej kan nå at omstyrte zardømmet, og mener, at målet kun skal være parlamentariske styre ligesom her i Vesteuropa. De sidste – anarkisterne – sætter derimod vold mod vold; de vil ikke fromt finde sig i regeringens og den sorte bandes voldshandlinger, men svarer igen med samme mønt, de agiterer for en væbnet rejsning mod Zaren og hans bøddler og mener, at man,

når man har taget magten, ikke skal blive stående ved det kapitalistiske udbytningssystem, som Vesteuropas arbejdere lider under, men tværtimod gennemføre den rene socialisme.

De hæmmes imidlertid i deres arbejde af socialdemokraterne, hvilke stadig opfordrer folket til ikke at bruge voldsomme midler og derved udretter et arbejde, som det er mærkeligt, at magthaverne ikke påskønner bedre.

Efter dette vil man se, at der i det hele taget skal være tale om frihedens fjender, så bliver det socialdemokraterne, ikke anarkisterne, det ved d'herrer, som redigerer »Social-Demokraten«, nu også godt, men de går vel ud fra, at deres tilhængere står på så lavt et åndeligt standpunkt, at de blindt hen tror på alt, hvad deres ærede generaler bilder dem ind.

Vor Skarnkasse

Antisocialisme. »Social-Demokraten« bragte for nogen tid siden i rubrikken »Partimeddelelser« følgende: »Københavns og Frederiksberg Nattevagt. Konflikten mellem 'A/S Københavns og Frederiksberg Nattevagt' og vort forbund er ved forhandling bilagt således, at der er opnået enighed om en ny overenskomst. Aktieselskabet har taget samtlige opsigelser tilbage, således at vægterne fremdeles bibeholder deres stilling. Enhver kan i fremtiden trygt overlade deres ejendomme og pladser til bevogtningen.

P. Mikkelsen.«

Ja, desværre, enhver kan nu være sikker for sit mammon. Bare de engagerer P. Mikkelsens socialdemokratiske politikorps, så kan de sove trygt, de herrer pengematadorer; arbejderne – de besiddelsesløse selv, passer på, at ingen fattig, sulten djævel bryder ind og tager noget af deres overflod.

Der var en tid, da Socialdemokratiet var socialistisk. Da hævdede man i »Social-Demokraten«, at privatejendomsretten var uretfærdig, og at enhver var berettiget til at tage selv, når han ikke kunne opholde livet på anden måde. Dette er også et rent socialistisk (anarkistisk) princip. Men nu har piben en anden lyd. Ejendomsretten er for Socialdemokratiet ligeså hellig og ukrænkelig som for kapitalisterne. Tyveri er en forbrydelse, en lav handling, som skal straffes, og de elendige skruebrækkere, som sælger sig til overklassen for at bevogte deres rigdomme, står som gode partifæller og ansete medlemmer af de samvirkende socialdemokratiske fagforbund.

Og alligevel kalder dette *antisocialistiske* parti sig for socialister. Det er virkelig frækt.

De socialdemokratiske vrøvletingsmænd har i den nu afsluttede rigsdagssamling for tiende gang fået forkastet deres forslag om 8-timers tvangsarbejde indført ved lov. Sig så ikke, at de intet udretter.

I socialdemokraternes majdemonstrationstog havde man også taget fængselsbetjente med. Samtidig havde man forbudt ungsocialisterne adgang til toget. Man mente nemlig ikke, det passede sig, at disse gik i tog sammen med de fangevogtere, der skal tyrannisere dem, når de nu om nogen tid skal ind på vand og brød, fordi de agiterede mod militarismen.

At ungsocialisterne alligevel kom med, var fordi de uden videre tiltvang sig adgang.

Anarkistisk Forening

afholder møde hver fredag aften kl. 8.30 i Rømersgade 7, kælderens.

Førstkommende fredag taler Elisabeth Jørgensen om anarkismen i England.

Da E. J. lige er hjemkommen fra et længere ophold i England, hvor hun har deltaget i bevægelsen, vil foredraget uden tvivl blive yderst interessant og alle medlemmer anmodes derfor om at møde.

Gæster er velkomne.

Det Anarkistiske Bibliotek

Redigeret af Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 1, 3. årg.
For Kritik af Samfundet.
1. juni 1907

Hentet 06/11/16 fra
<https://web.archive.org/web/20071021143910/http://www.anarkister.dk/skorpionen.aarg.3.nr.1.htm>
Udgivet af anarkistisk Agitationskomité.

da.theanarchistlibrary.org